

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 129/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	R. H.	w dniu 24 sierpnia 2019 r. w W. na ul. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem taksówką marki A. o nr rej. (...),	

		na skutek nie zachowania szczególnej ostrożności podczas wsiadania do tego pojazdu pasażera O. B. (1), ruszył pojazdem, przez co nieumyślnie spowodował u niego obrażenia w postaci złamania dwukostkowego podudzia prawego i rany podudzia prawego, które spowodowały naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk, tj. o czyn z art. 177 § 1 kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Zamówienie w dniu 24 sierpnia 2019 r. przez M. B. kursu taksówką sprzed restauracji (...) mieszczącej się przy ul. (...) dla niej, G. B. i O. B. (1).</p> <p>Wsiadanie przez pasażerów do samochodu osobowego taksówki marki A. o nr rej. (...) prowadzonej przez R. H..</p> <p>Zajęcie miejsca w taksówce i zamknięcie drzwi pojazdu przez G. B. i M. B..</p> <p>Ruszenie pojazdem przez R. H. pomimo braku zajęcia miejsca i zamknięcia drzwi przez O. B. (1).</p> <p>Upadek O. B. (2).</p> <p>Doznanie przez O. B. (1) złamania dwukostkowego</p>	wyjaśnienia R. H.	267	

podudzia prawego i rany podudzia prawego, stanowiących naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk.			
zeznania M. B.	27v-29v, 185-188		
zeznania G. B.	31v-32v, 189-191		
zeznania O. B. (1)	34v-35, 188-189		
ustna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu medycyny K. L.	242-243		
opinia sądowo-lekarska	18-19		
protokół oględzin miejsca wypadku drogowego	3-5		
protokół oględzin pojazdu	8-9		
opinia sądowo-lekarska uzupełniająca	222-224		
dokumentacja medyczna	201, 203		
R. H. w dniu zdarzenia był trzeźwy. Brak uprzedniej karalności.	protokół badania stanu trzeźwości	6-7	
karta karna	220		
<i>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu	

		(ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Ocena DOWODÓW			
0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia R. H.	<p>Na przymiot wiarygodności zasługiwały te wyjaśnienia, w których oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem korespondowały one z zeznaniami świadków, jak również były zgodne z opinią biegłego z zakresu medycyny oraz z doświadczeniem życiowym, nakazującym uznać za wykluczone, aby do takich obrażeń, jakie odniósł pokrzywdzony, doszło w wyniku samoistnego upadku.</p> <p>Wcześniejsze nie przyznanie się przez oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego oraz w trakcie pierwszego przesłuchania przed sądem stanowiło</p>	

		wyłącznie przyjętą przez niego linią obrony, która miała umniejszyć jego zawinienie czy nawet uwolnić go od odpowiedzialności karnej.
zeznania M. B.	<p>wiarygodne w pełni. Relacja świadka była spójna, logiczna i rzeczowa. M. B. będąc bezpośrednim świadkiem zdarzenia szczegółowo odniosła się do istotnych kwestii zdarzenia, które znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach G. B. i O. B. (1), jak również w wyjaśnieniach oskarżonego. Zeznania świadka odnośnie doznanych przez pokrzywdzonego O. B. (1) korelują z dowodami z dokumentów w postaci dokumentacji medycznej. Choć świadek jest córką pokrzywdzonego, to przedstawiona przez nią relacja jest rzeczowa, nieprzejaskrawiona.</p>	
zeznania G. B.	<p>wiarygodne w pełni, będąc bezpośrednim świadkiem zdarzenia złożyła szczegółowe, logiczne i rzeczowe zeznania, które były spójne z zeznaniami M. B. i O. B. (1) oraz korespondowały z dowodami z dokumentów. Z powyższych względów Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań świadka, czyniąc je podstawą ustaleń faktycznych.</p>	

zeznania O. B. (1)	zasługiwały na przymiot wiarygodności w całości. Przedstawiony przez świadka przebieg zdarzenia pozostawał spójny z wyjaśnieniami oskarżonego oraz zeznaniami M. B. i G. B.. Fakt doznanych obrażeń koresponduje z dokumentacją medyczną.	
opinia sądowo-lekarska	wiarygodna, opracowana przez kompetentną osobę, wnioski opinii były jasne, pełne, pozbawione sprzeczności i należycie umotywowane. Brak podstaw do kwestionowania treści opinii, która pozwoliła ustalić zakres obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego.	
karta karna	wiarygodny dokument, sporządzony zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa przez uprawnioną osobę.	
protokół badania stanu trzeźwości	wiarygodny dokument, sporządzony zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa przez uprawnione osoby. Autentyczność i prawdziwość dokumentu nie była przez strony kwestionowana w trakcie postępowania. Sąd również nie powziął żadnych wątpliwości w tym zakresie i dlatego nie odmówił temu dowodowi mocy dowodowej i wiarygodności.	

protokół oględzin miejsca wypadku drogowego	wiarygodny dokument, sporządzony zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa przez uprawnione osoby. Sąd nie powziął żadnych wątpliwości co prawidłowości wykonania tej czynności i utrwalenia jej wyników, dlatego nie odmówił temu dowodowi mocy dowodowej i wiarygodności.	
protokół oględzin pojazdu	wiarygodny dokument, sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami przez uprawnione osoby. Autentyczność i prawdziwość dokumentu nie była przez strony kwestionowana w trakcie postępowania. Sąd również nie powziął żadnych wątpliwości w tym zakresie i dlatego nie odmówił temu dowodowi mocy dowodowej i wiarygodności.	
opinia sądowo-lekarska uzupełniająca	wiarygodna, sporządzona przez osobę kompetentną, obcą dla oskarżonego i nie zainteresowaną ostateczną kwestią rozstrzygnięcia sprawy. Wnioski biegłego były jasne, pełne i należycie umotywowane. Brak podstaw do kwestionowania treści opinii.	
dokumentacja medyczna	wiarygodny dokument, sporządzony zgodnie z obowiązującymi	

	przepisami przez uprawnione instytucje.		
Opinia uzupełniająca ustna K. L.	wiarygodne, biegły w sposób rzeczowy i logiczny wyjaśnił dynamikę postania obrażeń u pokrzywdzonego. Ustna opinia uzupełniająca biegłego nie budziła wątpliwości sądu, strony również nie kwestionowały stanowiska biegłego.		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego k. 46, 183-185	Wyjaśnienia sprzeczne z wynikami przeprowadzonego postępowania dowodowego, w tym z opinią biegłego z zakresu medycyny odnoszącego się do mechanizmu powstania obrażeń, wyjaśnienia sprzeczne z doświadczeniem życiowym, które wskazuje na nieprawdopodobieństwo, aby obrażenia u pokrzywdzonego powstały w wyniku samoistnego upadku	

1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	R. H.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Odpowiedzialności z art. 177 § 1 k.k. podlega ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni. Elementem pierwotnie warunkującym popełnienie powyższego czynu jest naruszenie zasady bądź zasad bezpieczeństwa w ruchu, które określają warunki tego bezpieczeństwa i stanowią konkretyzację ogólnych zasad ostrożności w zakresie ruchu lądowego, wodnego i powietrznego. Przeprowadzenie spowodowania wypadku komunikacyjnego ma charakter skutkowy,</p>			

konieczne więc jest ustalenie, że pomiędzy stwierdzonym naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu a zaistniałym wypadkiem zachodzi związek przyczynowy. Związek ten nie może być rozumiany jako jedynie czasowe lub miejscowe następstwo wydarzeń, ale jako powiązanie wypadku drogowego, z poprzedzającym go naruszeniem przez oskarżonego przepisów o ruchu drogowym (wyrok SN z dnia 04.11.1998 r., sygn. V KKN 303/97).

Odnosząc powyższe do rozpoznawanej sprawy, w świetle zgromadzonych dowodów, sprawstwo i wina oskarżonego nie budziły wątpliwości. Bezpornym jest, że w dniu 24 sierpnia 2019 roku oskarżony R. H., prowadząc pojazd taksówki marki A. o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności podczas wsiadania do tego pojazdu przez pasażera O. B. (1) i ruszył z miejsca pojazdem, zanim pokrzywdzony wsiadł do pojazdu. Na skutek tego zachowania O. B. (1) doznał złamania dwukostkowego podudzia prawego i rany płatowej podudzia prawego, co skutkowało naruszeniem czynności narządu ciała

lub rozstrojem zdrowia na czas powyżej dni 7. R. H. w świetle obowiązujących przepisów prawa zobowiązany był do zachowania szczególnej ostrożności oraz unikania wszelkiego działania, które mogłoby m. in. narażać kogokolwiek na szkodę. Tymczasem, oskarżony zignorował ciężący na nim obowiązek zachowania szczególnej ostrożności, nie upewniając się, czy wszystkie osoby wsiadły do kierowanego przez niego pojazdu, czy wszystkie drzwi zostały zamknięte, a w konsekwencji czy może podjąć podróż autem, ruszył samochodem przez co pokrzywdzony O. B. (1), który nie wsiadł jeszcze do taksówki, upadł i doznał obrażeń powodujących naruszenie czynności narządu jej ciała na okres powyżej 7 dni. Oskarżony powinien był wnikliwie obserwować otoczenie, w tym wsiadających do pojazdu i upewnić się, czy może rozpocząć jazdę, czego nie uczynił. Bez wątpienia zatem nie zachowując ostrożności wymaganej w istniejącej sytuacji, R. H. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Oczywistym jest, że gdyby dochował należytej staranności, nie doszłoby do wypadku, a pokrzywdzony nie doznałaby obrażeń skutkujących naruszeniem

czynności narządu ciała na okres przekraczający 7 dni.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	I	R. H.
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
W myśl przepisu art. 66 § 1 i 2 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego			

karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Art. 66 § 1 k.k. pozwala na warunkowe umorzenie postępowania, jeżeli spełnione zostaną wszystkie, szczegółowo określone w tym przepisie przesłanki związane z czynem oraz z osobą sprawcy, uzasadniające wobec niego pozytywną prognozę kryminologiczną (zob. wyrok SN z dnia 20 lutego 2014 roku, III KK 339/13).

Warunkowe umorzenie jest szczególnym środkiem odpowiedzialności karnej, polegającym na poddaniu próbie sprawcy przestępstwa, co zakłada stwierdzenie jego popełnienia, a więc i winy sprawcy. Instytucja ta w większym stopniu sprzyja likwidacji konfliktu wywołanego przestępstwem i znajduje zastosowanie tam, gdzie nie ma potrzeby - ze względu na cele kary - jej wymierzenia, a nawet kontynuowania postępowania karnego i doprowadzania do wyroku skazującego.

W pierwszej kolejności stwierdzić należało, że wobec oskarżonego R. H. spełnione zostały przesłanki formalne do warunkowego umorzenia postępowania. Oskarżony nie był dotychczas karany sędownie (k. 220), a przypisane jemu

przestępstwo zagrożone było karą pozbawienia wolności do lat 3.

Okoliczności popełnienia czynu nie budziły wątpliwości sądu. Czyn oskarżonego nie cechował się również znacznym stopniem społecznej szkodliwości, ani znaczną winą.

Uznając, że stopień społecznej szkodliwości czynu nie był znaczny sąd miał na względzie to, że oskarżony naruszył swoim zachowaniem dobro chronione prawem, jakim są zdrowie człowieka oraz zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Okoliczności i sposób popełnienia czynu nie były wyjątkowe, oskarżony był trzeźwy. Do zdarzenia będącego przedmiotem rozpoznawanej sprawy doszło na skutek naruszenia przez oskarżonego reguł wyrażonych w art. 3 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym, poprzez niezachowanie szczególnej ostrożności, w następstwie czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci naruszenia narządu ciała na okres powyżej 7 dni. Stopień naruszenia tychże reguł nie był znaczny, bowiem oskarżony ruszał z miejsca, a więc prędkość pojazdu nie mogła być duża. Również miejsce, z którego ruszał, nie było ruchliwą ulicą, co

winno było go skłaniać do tym większej ostrożności i czujności. Charakter urazu oraz obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony były bolesne i wiązały się z długotrwałym procesem leczenia, na który wpływ miał również wiek pokrzywdzonego. Sama zaś hospitalizacja nie była długa i wiązała się z dwoma pobytami w szpitalu (jedno i ośmiodniowym). Brak jednocześnie podstaw do przyjęcia po stronie oskarżonego szczególnej motywacji, zwłaszcza że oskarżony przekonany był, że wszyscy pasażerowie już wsiedli i może ruszać. Uwzględniając powyższe należało przyjąć, że stopień społecznej szkodliwości czynu nie był znaczny.

Stopień zawinienia oskarżonego w kontekście powyższych okoliczności także nie był znaczny.

Na korzyść oskarżonego przemawiał fakt, że w dniu zdarzenia był trzeźwy, wezwał karetkę pogotowia, zawiózł córkę i żonę pokrzywdzonego do szpitala, w którym umieszczono O. B. (1). Jak również to, że w ostatnim słowie przeprosił pokrzywdzonego, wyraził skruchę i żal.

Oceniając właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz dotychczasowy sposób

życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. R. H. nie był dotąd karany nie tylko za przestępstwo umyślne, ale za żadne przestępstwo. Oskarżony pracuje jako kierowca taksówki, osiąga z tego tytułu dochody, prowadzi ustabilizowany tryb życia. Właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Orzeczenie wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania będzie dla niego wystarczającą nauką za popełniony przez niego czyn i odniesie pożądaný skutek w postaci zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Mając na względzie okoliczności czynu, popełnionego w wyniku niedochowania reguł ostrożności przy kierowaniu pojazdami mechanicznymi, oraz wielokrotne ukarania w postępowaniu mandatowym za naruszenia przepisów o ruchu drogowym, koniecznym było

<p>wyznaczenie oskarżonemu odpowiednio długiego okresu próby. W ocenie Sądu okres 2 lat próby będzie wystarczający do weryfikacji postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.</p> <p>Gdyby ta okazała się być błędna postępowanie karne w niniejszej sprawie będzie mogło zostać podjęte na podstawie art. 68 k.k.</p>			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. H.	II	I	Zgodnie z art. 67 § 3 kk umarząc

warunkowo postępowanie karne, sąd nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia szkody w całości albo w części, a w miarę możliwości również obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę albo zamiast tych obowiązków orzeka nawiązkę.

Orzekając nawiązkę na rzecz O. B. (1) Sąd miał na względzie to, że w rozpoznawanej pełne wyliczenie szkody, w szczególności, że część wydatków ponoszona była przez córkę pokrzywdzonego i nie były na nie pobierane pokwitowania, bądź nie wszystkie wydatki i przedstawione na nie rachunki wiązały się bezpośrednio z zaistniałym zdarzeniem, wyliczenie takiej szkody napotykało istotne trudności. Orzeczenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę związaną z naruszeniem dóbr osobistych oskarżyciela posiłkowego wymagałoby prowadzenia szczegółowego postępowania dowodowego w tym zakresie, oceny stopnia naruszenia tych dóbr, zaś zadośćuczynienia "w części" nie jest dopuszczalne.

Sąd zasadzając nawiązkę w kwocie 20.000 zł Sąd uwzględnił zarówno straty materialne, doznane

cierpienia, ból fizyczny, powstałe ograniczenia w poruszaniu się, czas trwania procesu leczenia mającego doprowadzić uszkodzoną nogę do poprzedniej sprawności. W świetle dokumentacji medycznej nie budzi wątpliwości, że pokrzywdzony w wyniku zdarzenia długo był wyłączony z normalnej aktywności, pozostając "przykuty" do łóżka przez ponad 200 dni, a jego samodzielność, w tym możliwość zaspokajania podstawowych potrzeb została znacznie ograniczona. Powrót do zdrowia pokrzywdzonego wiązał się z licznymi kosztami zakupu leków, opatrunków czy środków higienicznych, transportu do szpitala na konsultacje medyczne, jak również potrzebą zaangażowania osób trzecich do opieki nad nim. Opieki tej nie mogła wykonywać córka pokrzywdzonego, ponieważ jest ona jedynym żywicielem rodziny, a rezygnacja z pracy, poniosłaby za sobą negatywne konsekwencje dla prawidłowego funkcjonowania całej rodziny, ani jego żona, która nie jest dostatecznie sprawna fizycznie. Zauważyć również należy, że obrażenia leczone były operacyjnie, a wobec nieprawidłowego gojenia się rany prawego podudzia wykonano dalsze

leczenie zabiegowe, co również wiązało się z dodatkowym cierpieniem oraz wydłużeniem okresu rekonwalescencji.

Orzeczone kwota nawiązki musi być realna i stanowić swego rodzaju „odpłatę” za krzywdy wyrządzone czynem zabronionym. Nie może to być suma symboliczna, ani też nadmierna. Należy ją również odnieść do innych, wymiernych wartości, jak np. średnie wynagrodzenie miesięczne w gospodarce narodowej. Orzeczona nawiązka kształtuje się na poziomie nie przekraczającym czterech takich miesięcznych wynagrodzeń. Nie sposób również przyjąć, aby kwota ta była zaniżona. Wskazać bowiem należy, że precyzyjne wyliczenie szkody w dowodowym stanie sprawy nie było możliwe. Oskarżyciel wprawdzie wskazał, że do pomocy została zaangażowana osoba spoza rodziny, niemniej nie sposób precyzyjnie ocenić wartości pracy tejże w odniesieniu do jej kwalifikacji, jak i rzeczywistego zakresu obowiązków.

Wysokość zasądzonej nawiązki leży w zakresie możliwości zarobkowych oskarżonego, który jest osobą zdrową, a wobec warunkowego umorzenia postępowania, mogącą

			<p>kontynuować zatrudnienie w dotychczasowym zawodzie.</p> <p>Orzeczona nawiązka spełni swoją dwojaką rolę. Po pierwsze będzie kompensować wyrządzoną przestępstwem szkodę, po drugie spełni rolę w zakresie probacji, w szczególności w obliczu warunkowego umorzenia postępowania będzie rzeczywistą i realną dolegliwością za popełnienie zarzucanego mu czynu, spełni funkcję wychowawczą i represyjną wobec oskarżonego, uświadamiając mu, iż nieostrożność na drodze niesie za sobą realne konsekwencje o charakterze prawnym i finansowym, jak również pozwoli zweryfikować postawioną wobec niego prognozę kryminologiczną, w szczególności, że oskarżonemu zbyt łatwo przychodziło dotychczas naruszanie przepisów prawa o ruchu drogowym.</p>
<p>1.Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>1.inne zagadnienia</p>			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>1.Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III</p>	<p>Na podstawie art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego O. B. (1) kwotę 2.000 zł tytułem zwrotu ustanowienia pełnomocnika.</p>	
<p>IV</p>	<p>Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk oraz art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60,00 zł tytułem opłaty oraz kwotę 1.356,12 zł tytułem zwrotu części wydatków.</p> <p>Wysokość opłaty ustalono na podstawie przepisu art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca</p>	

1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

W myśl przepisu art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Natomiast zgodnie przepisem art. 624 § 1 kpk sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

Uwzględniając sytuację majątkową oskarżonego Sąd zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków w części w kwocie 1.356,12 zł, w pozostałym zaś zakresie zwolnił oskarżonego od ciężaru ich poniesienia, kierując się również zasadą słuszności. Oskarżony nie został obciążony istotnym wydatkiem tego postępowania, obejmującym koszt tłumaczeń (tj. kwota 710,43 zł) o terminie rozprawy, która się nie

	odbyła z przyczyn nie leżących po jego stronie.	
1.Podpis		
sędzia Justyna Koska-Janusz		